

РЕШЕНИЕ

№ 26116

гр. София, 05.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **9912** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Х. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 9531/12.9.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон. Ответникът е приел, че са налице пречките по чл.12, ал. 2 т. 2 ЗУБ за предоставяне на статут. Но не е отчел това, че му е наложено наказание при наличие на изключителни многобройни смекчаващи обстоятелства. Не са присъединени материалите по НОХД 403/2024 г. на РС Видин, от които би се установило, че осъждането е условно, за срок от 3 м.

В противоречие с решение на Съда на ЕС от 13 септември 2018 г. по дело С-369/17 г. анализът на фактическата обстановка се свежда единствено до размера на наложеното наказание, без да е извършена преценка относно тежестта на престъплението и без обсъждане на всички установени обстоятелства.

Не е съобразено и приетото в цитираното по-горе решене на СЕС, че чл. 17, § 1, б. „б“ от директива /95/ЕС следва да се тълкува в смисъл, че не допуска законодателство, според което единственият критерий за отказ за закрила да се счита „извършило тежко престъпление“. Задача на компетентния орган е да определи тежестта на това престъпление след цялостна преценка на всеки отделен случай. Липсата на мотиви в

този смисъл води до незаконосъобразност на оспорваното решение. Следва да се съобрази и практиката по решение на ЕСПЧ от 17.12.1996 г., по делото А. срещу А., съгласно което докато лицето е изложено на опасност от третиране в противоречие с Конвенцията, независимо от основанията за дерогация, то това лице не следва да бъде върнато. Същевременно се приема, че са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В съдебно заседание от 12.11.2024 г. жалбоподателят посочи, че е избягал от гражданската война в С.. Има рани по тялото. Той е от [населено място] и там често има бомбардировки. Последният път от преди една седмица.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния акт. Твърди, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон. Спазени са материалният закон и административно-производствените правила. Не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на убежище. Следва да се съобрази и осъждането на жалбоподателя, поради което са налице предпоставките на чл. 12, ал. 2, т. 2 ЗУБ. Видно от представената справка значително е подобрена обстановката в С..

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 17.1.2024 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 15.1.1998 г. в [населено място], обл. И., С., арабин, мюсюлманин сунит, женен. Личните му данни се установяват от декларация по чл. 30 от ЗУБ.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, проведено на 23.5.2024 г. жалбоподателят твърди, че е напуснал С. през м. ноември 2023 г., с група от 20 човека. Преминал е сирийско-турската граница и е успял да се укрие 15 дни в [населено място]. На 12.12.2023 г. влиза не по установения ред в Република България с група от 10 човека и трима трафиканти.

Жалбоподателят в интервюто си е посочил, че мотивира молбата си с липса на бъдеще в страната по произход. В началото на революцията в С. през 2011 г. е участвал в [населено място] и [населено място] организиран протест срещу правителството на Б. А., но не е задържан, тъй като е успял да избяга. От 2012 г. до 2016 г. е живял в [населено място], което се намирало на границата с Турция, в близост до родното му село. В последното е навлязла редовна армия и е имало бомбардировки, при които е получил множество наранявания и все още има шрапнели в тялото му. С. К. и обл. И. са под контрола на групировката „Т. – Ал – Ш.“. Заявява, че не е бил заплашван в държавата си по произход, но през 2023 г. е бил задържан за три месеца в затвор в [населено място] и е бил подложен на изтезания. След това решил да напусне държавата си по произход.

Установява се, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда за това, че на 30.1.2024 г. е направил опит да излезе през границата на страната по посока на Румъния, без разрешение на надлежните органи, видно от протокол от 19.3.2024 г. на РС Видин, по НОХД № 20241320200403/2024 г.

Видно от служебна бележка, издадена от Затвора С. се установява, че жалбоподателят е бил задържан в затвора на 12.2.2024 г. и е освободен на 19.3.2024 г., в изпълнение на

горната присъда.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната,

т.е. към датата на приключване на устните състезания /по арг. от чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии.

Това е така доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за убежище. Действително сочи, че в областта, в която бил роден и е живял, са се водели военни действия, вкл. и е имал о бомбардировки, но това не може да доведе до извод, че лично жалбоподателят е бил подложен на преследване по смисъла, посочен по-горе. Действително се сочи, че е бил в затвора три месеца, където твърди, че е бил подложен на изтезания, но същевременно сочи, че не е бил заплашван лично. Соци, че съпругата му и трети му деца и в момента на интервюто живеят в [населено място]. Искан е да отиде в Германия. Твърди, че в С. няма бъдеще.

Ето защо настоящият състав, като съпостави фактите в изложената от жалбоподателя бежанска история, счита, че е недостоверно твърдението, че жалбоподателят е бил задържан за 3 м. от групировката „Т. – Ал – Ш.“ защото не ги харесва и много ги критикувал. Дори и да се приеме за достоверно това, то причините, поради които е напуснал страната по произход не биха могли да се покрият от фактическия състав на нормата на чл. 8 ЗУБ, а именно – наличие на преследване, което да е от такова естество, че да има за последица нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост. В конкретния случай не може да се направи извод, че това преследване покрива фактическия състав на чл. 8, ал. 4 ЗУБ относно изискването за достатъчно тежко преследване по своето естество и повтораемост.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попада в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на

страната му по произход.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справка № ЦУ-1841/23.8.2024 г. и № 1849/27.8.2024 г., както и № МД-02-3/16.10.2024 г.

От тези справки се установява, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтите зони между тях са повече или по-малко консолидирани. Същевременно по отношение на Провинция И., която се намира в зоната на влияние на групировката Х. Т. ал Ш. може да се направи извод, че е налице състояние на вътрешен въоръжен конфликт. Състоянието в страната на произход е такова, че би могло да обоснове извод за наличието на предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Същевременно следва да се вземе предвид и това, че жалбоподателят е бил осъден с влязла в сила присъда и е бил признат за виновен за извършване на тежко престъпление – такова, за което е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 5 г. /чл. 93, т. 7 НК/. В случая е осъден за престъпление по чл. 279, ал.1, вр. чл. 18, ал. 1 НК /недовършен опит/, за което престъпление се предвижда такова наказание. Това, че жалбоподателят е бил осъден със споразумение при наличие на предпоставките по чл. 55, ал. 1 НК /множество смекчаващи обстоятелства, при които може да се наложи наказание и под определения минимум/ не може да доведе до извод /противно на твърденията в жалбата/, че не следва да са налице предпоставките по чл. 12, ал. 2, т. 2 ЗУБ. Последната норма не взема предвид конкретното наказание, което е наложено. Нещо повече – достатъчно е да има сериозни основания да се предполага, че е извършено тежка престъпление. Отделен е въпросът и че жалбоподателят не сочи, нито представя документи как е преминал границата на влизане в България. Липсват доказателства това да е станало по легален път. Т.е. има сериозни основания да се предположи, че е извършено още едно такова престъпление. Отделен е въпросът и, че жалбоподателят заявява, че се е движел с трафикант, на път за Германия, т.е. има сериозни основания да се предполага, че е имал намерение да извърши още множество такива престъпления, за което е осъден. Ето защо и при съвкупната преценка на относимите факти настоящият състав не споделя твърденията на жалбоподателя, че не следва да се приложи чл. 12, ал. 2, т. 2 ЗУБ.

Същевременно обаче следва да се отчете и това, че преди да пристигне без разрешение на територията на Република България, жалбоподателят е пребивавал и в Турция /видно от изявеното от него на проведеното интервю/. С оглед на изложеното се поставя въпросът относно наличието на предпоставките на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, за да се приеме, че третата страна, от която идва чужденецът /Турция/ е трета сигурна държава.

Видно от представената по делото справка № ЦУ-1082/10.4.2024 г. сирийските граждани, пристигащи в Турция имат възможност да се регистрират като бежанци, на цялата територия с изключение на няколко провинции. Като бежанец жалбоподателят би имал възможност да получи временна закрила от компетентните органи и под такава закрила не може да бъде връщан в страната по произход. Временната закрила включва право на престой до намиране на по-трайно решение, както и осигуряване на основни права и потребности.

Видно от тази справка, настоящият състав намира, че може да се направи извод а наличието на предпоставките на §1, т. 9 по отношение на Република Турция, а именно че жалбоподателят няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или

политическо мнение /б.“а“/; той е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му /б.“б“/; б.“в“: не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; б.“г“: съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; б.“д“ са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Ето защо действително следва да се направи извод, че в страната по произход съществува опасност за жалбоподателя, но предвид ситуацията в Турция, където е пребивавал, тази опасност не е непосредствена. В този смисъл е и решение № 247/3 април 2024 г на Министерския съвет, с което се приема, че Турция е трета сигурна страна.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материално правните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 9531/12.9.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.